

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικροῦλα κόρη τοῦ ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θρασύδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε θγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμῳ. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ὅμως ἔχουν ν' ἀντιπαλαίσουν μ' ἕνα σαρὸ δυσκολίες. Τοὺς ἔλειπαν τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ σπέρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. Γι' αὐτὸ ἡ Μηλιά ἀποφασίζει μιά νύχτα νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸν ἀδελφὸ της στὸ σπιτί της καὶ νὰ πάρουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται. Μά, καθὼς θγαίνουν ἀπὸ τὸ θράχο, συναντοῦν δυσκολίες στὴν ἔξοδο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄν ψάξουμε, εἶπε ἡ Μηλιά, μποροῦμε νὰ τὸ θροῦμε σὲ καμμιά γωνιά... Φοβάμαι ὅμως μήπως τὸ κύμα αὐτὸ μᾶς ἐπῆρε τὴν καλαμωτὴ μας καὶ μᾶς σκόρπισε τὰ ξύλα... Θὰ πάω νὰ ἰδῶ...

— Ὅχι τώρα! Δὲν σ' ἀφήνω! εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Μιά στιγμή καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως.

— Ὅχι, σοῦ λέω!... Φοβάμαι!... ἐπέμεινε ὁ Γιαννάκης κλαίγοντας.

— Καλά... Ἡσούχασε... Θὰ πᾶμε αὔριο, ὅταν ἡ θάλασσα θὰ ἔχη πειὰ τραθηχτή...

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ πέφτῃ τόσο ραγδαία θροχή, ὥστε τὰ παιδιὰ ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ σπηλιά. Διάβασαν, κουβέντιασαν κι' ἐπαιξαν διάφορα παιγνίδια, ἀκόμα καὶ τὴν τυφλόμυγα... Ὁ Γιαννάκης γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του καὶ φαινόταν πὼς εἶχε ξεχάσει τίς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἡ Μηλιά ὡστόσο ἦταν ἀπὸ μέσα της πολὺ μελαγχολικὴ, ἀλλὰ ἔκρυβε τὴ θλίψι της ἀπὸ τὸ Γιαννάκη, γιὰ τὴν ἄρεσε νὰ τὸν βλέπῃ πάντα χαρούμενο καὶ γελαστό.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, τὰ δυὸ παιδιὰ θγήκαν στὸν ἐξώστη. Κάτω ἡ αὐλὴ ἦταν γεμάτη νερὸ καὶ ἡ καλαμωτὴ τους δὲν φαινόταν σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Τὸ πελώριο ἐκεῖνο κύμα εἶχε σκορπίσει τὰ φύκια πού ἔφραζαν τὰ κενὰ ἀνάμεσα στοὺς πασσάλους.

— Γιὰ κύττα, Γιαννάκη! εἶπε ἡ Μηλιά. Μήπως θλέπης πουθενὰ τὸ κουτί πού ἔρριξε χθὲς ἐδῶ τὸ κύμα;

— Ὅχι. Βλέπω μονάχα ἕνα μικρὸ γλάρο πού κολυμπάει μὲ χάρι... Νά... ἐκεῖ...

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ θαλασσοπούλι, τὸ ὁποῖο προσπάθησε νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ ἔπεσε καὶ πάλι βαρὺ στὸ νερὸ, ὅπου ἄρχισε νὰ πλέη, χρησιμοποιώντας τὰ πόδια του γιὰ κουπιά.

— ὦ! τὸ δυστυχημένο! Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει σπάσει τὸ φτερό του! εἶπε ἡ Μηλιά. Τὸ χθεσινὸ κύμα θὰ τὸ γκρέμισε ἀπὸ τὴ φωλιά του καὶ εἶνε θαῦμα πὼς δὲν τὸν σκότωσε...

— Θὰ τὸν περιποιηθοῦμε... δὲν εἶν' ἔτσι, Μηλιά; ρώτησε ὁ Γιαννάκης. Θὰ τὸν ἔχουμε ἐδῶ νὰ μᾶς διασκεδάξῃ στὴ μοναξιά μας...

— Ναι, θὰ μείνῃ φυλακισμένος κι' αὐτὸς μαζὺ μας ὡς ὅτου νὰ γιαιτρευτῇ τὸ φτερό του... Φόβῳ νὰ φοβίση ἀπὸ τὴν πείνα δὲν ἔχει, γιὰ τὴν θὰ θρίσκῃ ἐδῶ ἄφθονα ψάρια νὰ τρώῃ... Ἄ, νὰ καὶ τὸ κουτί! Τὸ βλέπω κεῖ κάτω κοντὰ στὴ σκάλα... Στάθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρύπα τοῦ θράχου... Πῶ-πῶ! Τί μεγάλο πού εἶνε!

Φαντασθῆτε πόση ἦταν ἡ δύναμις τῆς τρικυμίας γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σηκώσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ἡ Μηλιά χλώμιασε ἀπὸ τὴν ταραχὴ της καθὼς συλλογίστηκε ὅτι πιθανὸν τὸ κιβώτιο αὐτὸ νὰ προερχόταν ἀπὸ τὸ θαπὸρι πού ναυάγησε!...

Μὲ ζωηρὴ ἀνυπομονησία τὰ παιδιὰ περίμεναν ὡς ὅτου ν' ἀποσυρθῇ ἡ θάλασσα γιὰ νὰ πᾶνε νὰ δοῦνε τὸ κουτί... Τέλος ἡ ἄμμος ξεσκεπάστηκε ἐντελῶς ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἡ Μηλιά ἔτρεξε πρῶτῃ κάτω. Μόλις ἄγγιξε τὸ

κιβώτιο, φώναξε ἀπὸ μακρὰ στὸν Γιαννάκη:

— Εἶνε τενεκεδένιο!... Καὶ καλὰ κλεισμένο!... Τί νάχη ἄρα γε μέσα;... Πρέπει νᾶνε πολὺ βαρὺ...

Καὶ δοκίμασε νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ κάποιο δισταγμὸ... Τί περίεργο ὅμως;... Τὸ σιδερένιο κιβώτιο δὲν ἦταν τόσο βαρὺ, ὅσο φαινόταν. Ἡ Μηλιά μποροῦσε καὶ τὸ μετακινῶσε μὲ μεγάλη εὐκολία. Ὡστόσο δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐλαφρὸ, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τ' ἀνεβάσῃ μόνῃ της στὸ σπήλαιο.

— Γιαννάκη! Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ σουγιὰ τοῦ πατέρα! φώναξε στὸν ἀδελφὸ της πού ἐνόμιζε πὼς ἦταν ἀκόμα ἐπάνω.

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς εἶχε κατέβει κάτω, πίσω ἀπὸ τὴν Μηλιά καὶ κυνηγοῦσε τὸ γλάρο, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε τρομαγμένος ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσῃ.

— Ἄφισε λοιπὸν τὸ κακόμοιρο τὸ πουλί! φώναξε ἡ Μηλιά. Ἔτσι πού κάνεις, θὰ τὸ ἀγριέψῃς, ἐνῶ ἐκεῖνο μπορεῖ σὲ λίγες μέρες νὰ μᾶς συνηθίσῃ... Οἱ γλάροι ἡμερώνουν πολὺ εὐκολα...

— Ἐλα, πήγαινε, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σουγιᾶ...

Ἄλλὰ ὁ Γιαννάκης, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς του, ἐξακολουθῆσε τὸ κυνήγι τοῦ γλάρου, ὁ ὁποῖος κατέφυγε τέλος σ' ἕνα κούφωμα τοῦ θράχου καὶ κρύφτηκε σ' αὐτό.

— Μπα! Μπα! φώναξε ἔξαφνα ὁ μικρὸς. Μηλιά, ἔλα νὰ δῆς τί θρήκα... Ἄ! αὐτὸ εἶνε δικό μου εὔρημα... Σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς...

Καὶ ὁ Γιαννάκης εἶχε ἀγκαλιάσει σάν νὰ φοβότανε μήπως τοῦ φύγῃ, ἕνα δέμα μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό, τὸ ὁποῖο οὔτε νὰ μετακινήσῃ δὲν μποροῦσε.

Ἡ Μηλιά ἔτρεξε τότε κοντὰ του καὶ τὸν βοήθησε νὰ τραθῆξῃ ἔξω ἀπ' τὸ κούφωμα, ὅπου ἦταν χωμένο ἕνα σακκὶ γεμάτα... Ἄπὸ τί; Μυστήριον...

— Θὰ πάω μόνῃ μου νὰ φέρω τὸ σουγιᾶ τοῦ πατέρα! εἶπε ἡ Μηλιά. Στάσου ἐσὺ ἐδῶ.

Μὲ λίγα πηδήματα ἀνέβηκε τὴν πέτρινη σκάλα καὶ ὕστερα ἀπὸ μιά στιγμή θρισκότανε πάλι κάτω.

— Πὼς χτυποῦσε ἡ καρδιά τῶν δυὸ παιδιῶν ἀπὸ περιέργεια!...

Τέλος, ἡ Μηλιά ἔκοψε τὸ σκοινὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν δεμένος ὁ σάκκος καὶ ὅταν τὸν ἀνοίξε, εἶδαν μέσα διάφορα ναυτικὰ ρούχα.

Ἡ Μηλιά ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ τὸ σακκὶ κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ποικίλα, κάλτσες, παντελόνια, δυὸ χιτῶνια ναυτικά, ἕνα ζευγὰρι παπούτσια καὶ στὸ τέλος ἕνα κουτάκι μὲ θελόνας, μὲ κλωστές, ἕνα ψαλίδι, κλπ.

Ἐπὶ ἔρχε ἀκόμα κι' ἕνα σίδερο, ἕνα χτένι, κι' ἕνα κομμάτι σαποῦνι μέσα σὲ θήκη ἀπὸ καουτσούκ.

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ τῆς Μηλιάς!...

Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ ράβῃ, νὰ πλένῃ μὲ σαποῦνι καὶ νὰ σιδερώνῃ... Τί τύχη!

— Βλέπεις; εἶπε ὁ Γιαννάκης χαρούμενος. Τὸ εὔρημά μου εἶνε καλύτερο ἀπὸ τὸ δικό σου.

Τὸ παραδέχομαι, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀδελφῆ του. Τώρα θάχουμε ν' ἀλλάζουμε καὶ ρούχα... Τὰ δικά μας κόντευαν νὰ κουρελιαστοῦν κι' ἄμα θὰ θγαίναμε ἀπὸ δῶ μέσα θὰ μᾶς ἔπαιρναν γιὰ ζητιανιάκια...

— Ναι, μὰ αὐτὰ τὰ ρούχα εἶνε γιὰ μεγάλους... Δὲν μᾶς κάνουν ἐμᾶς... παρατήρησε ὁ Γιαννάκης.

— Μπα! εἶπε ἡ Μηλιά. Τώρα πού ἔχω θελόνας, κλωστές καὶ ψαλίδι θὰ τὰ μικρύνω μιά χαρὰ. Καὶ στὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν μᾶς ἔρχωνται ἴσα-ἴσα στὸ κορμί μας δὲν θὰ μᾶς κοροϊδέψῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα.

— Καλὰ γιὰ μένα πού εἶμαι ἄντρας! ἔκανε μὲ καμάρι ὁ Γιαννάκης. Μὰ ἐσὺ πού εἶσαι κορίτσι πὼς θὰ φορέσῃς ἀντρικά ρούχα;... Χά! Χά! Χά! Τί γέλια πού θὰ κάνω, Μηλιά, ὅταν θὰ σὲ δῶ ντυμένη σάν ναύτη!...

— Τόσο τὸ καλύτερο!... Κι' ἐγὼ νὰ γελάς θέλω! Τώρα θ-

μας ἄς πάρουμε ἀπὸ δῶ αὐτὰ τὰ ροῦχα καὶ τὸ σάκκο καὶ ὑστερα ἄς ἀνοίξουμε τὸ κουτί πού θρήκα ἐγώ!

Ἄφου ἀνέβασαν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σάκκου στὴ σπηλιὰ τους, τὰ παιδιὰ ξανακατέθηκαν κ' ἡ Μηλιά δοκίμασε ν' ἀνοίξη τὸ κιβώτιο μὲ τὸ σουγιά. Μὲ πολὺ κόπου καὶ ὑπομονή, γιατί ὁ τενεκὲς ἦταν δυνατὸς καὶ ἀντεῖχε, ἡ νέα κόρη κατάρβωσε ν' ἀνασηκώση λίγο τὸ σκέπασμα. Κατόπιν πήρε μιὰ μυτερή πέτρα, τὴν ἔχωσε μέσα στὴ σχισμὴ καὶ μὲ μιὰ ἄλλη μεγαλύτερη, τὴ χτύπησε δυνατὰ.

Ἐκανε τὸ ἴδιο δυὸ - τρεῖς φορές καὶ τὸ σκέπασμα ἀνοίξε ἐντελῶς.

—ὦ! γλυκίσματα! φώναξε ὁ Γιαννάκης μὲ χαρὰ.

—Ὅχι, δὲν εἶνε γλυκίσματα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Εἶνε κάτι καλύτερο... Παξιμάδια... Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως... μοῦ φαίνονται πολὺ ξερά...

Ὁ Γιαννάκης πήρε ἀμέσως ἓνα παξιμάδι καὶ τὸ ἔφερε στὸ στόμα του. Ἀλλὰ μόλις τὸ δάγκωσε, κατσούφιασε γιατί ἦταν πολὺ ξερό. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ἄρχισε νὰ τὸ τραγανίξη σὰν πικτικὰ καὶ τὸ εὔρισκε μάλιστα ἀρκετὰ νόστιμο...

—Γάρρα πού δὲν ἔχουμε πειὰ ψωμί, εἶπε, θρήκαμε μὲ τί νὰ τρῶμε τοὺς ἀστακοὺς μας καὶ τὰ ψάρια μας... Ἀλήθεια, Μηλιά, μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἴκὸ σου εὔρημα εἶνε καλύτερο...

—Βλέπεις; Τὸ κακὸ κῦμα μᾶς εὐεργέτησε...

Καὶ τὰ μάτια τῆς Μηλιάς, καθὼς εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, δάκρυσαν.. Σκέφθηκε ὅτι χωρὶς ἄλλο τὸ κιβώτιο κ' ὁ σάκκος προ-

ερχόντουσαν ἀπὸ τὸ θαπὸρι πού εἶχε ναυαγήσει μπροστὰ στὰ μάτια τους... Ὁ δυστυχισμένος ναύτης, στὸν ὁποῖο ἀνήκαν ἐκεῖνα τὰ ροῦχα, θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο τώρα πιγμένους μέσα στὴ θάλασσα... Καὶ ἂν ἡ καινούργια παλῆροια τοὺς ἔφερνε καὶ πτώματα πιγμένων, ὅπως εἶχε δεῖ κάποτε ἡ Μηλιά στὴν ἀκρογιαλιά;

—ὦ! τί τρόμο θὰ προξενούσε αὐτὸ καὶ στοὺς δυό!

—Τί συλλογίζεσαι, Μηλιά, καὶ εἶσαι λυπημένη; ρώτησε ὁ Γιαννάκης τὴν ἀδελφή του.

— Συλλογίζομαι ὅτι σήμερα καὶ αὔριο δὲν πρέπει οὔτε νὰ φωνάξουμε, οὔτε ν' ἀνάψουμε φωτιά, οὔτε νὰ τραγουδήσουμε... Θὰ ἔλθουν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ χωριὸ, ἐδῶ, στὴν ἀκρογιαλιά...

—Καὶ γιατί σήμερα καὶ αὔριο;

—Γιατί σήμερα - αὔριο ἢ θάλασσα θὰ ξεβράση τὸ φόρτωμα τοῦ θαπὸριου πού βούλιαξε καὶ οἱ χωρικοὶ θὰ κατέβουν στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ πάρουν τὰ πράγματα πού θὰ βροῦνε...

—Τί λές;... Δὲν πᾶμε νὰ πάρουμε καὶ μεῖς;

—Τρελλάθηκες; Κι' ἂν μᾶς δοῦν καὶ μᾶς πιάσουν; Ἐπειτα, δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ θράχου. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ γδύνω τοὺς πιγμένους. Αὐτὸ μοῦ θυμίζει κάτι ἱστορίες πού μοῦ ἔλεγε ὁ φτωχὸς μας πατέρας, τὸν καιρὸ πού πηγαίναμε μὲ τὴ θάρκα.

—Τί ἱστορίες; Πές μου καμμιὰ, σὲ παρακαλῶ...

—Νά... Μιά φορά, πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, κάτι κακοὶ ἄνθρωποι κατοικοῦσαν σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά γεμάτη θράχους. Ἐπαιρναν θώδια, τοὺς ἔδεναν φανάρια ἐπάνω στὰ κέρατα καὶ τὰ ἀφήναν νὰ περπατοῦνε... Τὰ πλοῖα τὰ ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ, καὶ τὰ ἔπαιρναν γιὰ ψαράδικα. Προχωροῦσαν λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ εὔρισκαν ἀκόμα πιὸ θαθεῖα νερά, ἔπεφταν ἔξαφνα ἀπάνω στοὺς θράχους καὶ τσακιζόντουσαν... Οἱ ναυαγοὶ προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν κολυμπώντας, ἀλλὰ οἱ κακοῦργοι πού φύλαγαν στὴν ἀκρογιαλιά, δὲν τοὺς ἀφήναν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ τοὺς ἔρριχναν πάλι στὴ θάλασσα...

—Καὶ γιατί τὸ ἔκαναν αὐτὸ οἱ κακοὶ;

—Νά, γιὰ νὰ κλέβουν ὅτι εὔρισκαν στὰ καράβια πού ἔπεφταν ἔξω...

—Ἄ! τότε κι' ἐμεῖς τώρα εἴμαστε κλέφτες, ἀφου πήραμε τὰ παξιμάδια καὶ τὰ ροῦχα...

—Ὅχι, γιατί, ἐν πρώτοις ἐμεῖς δὲν ἐκάναμε τὸ καράβι νὰ βουλιάξη. Δὲν τὸ θέλαμε... κάθε ἄλλο... Αὐτὴν τὴν τροφή μᾶς τὴν ἔστειλε ὁ Θεός, γιατί εἶδε ὅτι τὴν εἶχαμε ἀνάγκη... Πρέπει μάλιστα ν' ἀνεβάσουμε τὰ παξιμάδια στὸ παλάτι μας, γιατί ἂν μείνουν ἐδῶ καὶ τὰ βρέξη ἢ θάλασσα, δὲν θὰ τρώγονται πειὰ...

—Καὶ πὼς θ' ἀνεβάσουμε;...

—Νά, μὲ τὸν σάκκο σου... Θὰ σοῦ θάζω μέσα ἀπὸ πῆγα κάθε φορά καὶ σὺ θὰ τ' ἀνεβάζης.

—Καὶ τί θὰ μοῦ δώσης πού θὰ σὲ βοηθήσω; ρώτησε ὁ Γιαννάκης, χαμογελώντας πονηρά.

—Ὑὰ ἰῶης! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά.

—Πές μου, τί;

—Θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα.

—Θὰ μοῦ τὸ δώσης σήμερα;

—Ναί.

—Ἰώρα ἀμέσως;

—Ὅχι, τὸ θράδου.

—Ποῦ νὰ περιμένω ὡς τὸ θράδου... Πές μου τὸ τώρα!...

—Ὅχι, δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτε τώρα... Θὰ δῆς... Φτάνει μόνο νὰ δουλέψης, ὅπως πρέπει...

—Ἐλα λοιπὸν ἄς ἀρχίσουμε ἀμέσως..

—Ὁ σάκκος εἶνε στεγνός;

—Ὅχι καὶ τόσο.

—Τότε ἀπλώσε μου τὴ μπλούζα σου... καὶ πρόσεξε, ἄμα στεγνώσει, νὰ μὴν πέση κάτω...

—Ἀφου θ' ἀνέβω τέσσερες φορές τὴ σκάλα, θὰ μοῦ δώσης, ὅτι μοῦ εἶπες;

—Ὅχι... Δὲν σοῦ εἶπα πὼς θὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ θράδου;... Μὰ τί ἐπίμονος πού εἶσαι...

—Ἐλα, δόσε μου τώρα παξιμάδια... Μὰ δὲν θὰ κουβαλήσης καὶ σὺ;

—Πιὸ πολλὰ ἀπὸ σένα. Στάσου νὰ σοῦ τὰ φορτώσω.

Καὶ ἡ Μηλιά ἔβαλε μερικὰ παξιμάδια μέσα στὴν μπλούζα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

—Μὴν εἶνε θареιά; τὸν ρώτησε.

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης. Μὰ εἶνε τόσο ψηλά πού δὲν θὰ βλέπω πειὰ τὰ σκαλιά.

—Ἄ, κύρ Γιαννάκη! ἔκανε ἡ Μηλιά. Βλέπω ὅτι δὲν ἔχεις καθόλου ὄρεξι γιὰ δουλειά... Ἐλα, ἔμπρός!...

Κι' ἀφου ξαλάφρωσε λίγο τὸ φορτίο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, φορτώθηκε κ' ἡ ἴδια ἓνα σωρὸ παξιμάδια, ἔβαλε μπροστὰ τὸ Γιαννάκη κι' ἀνέθηκαν μαζὺ τὴ σκάλα.

Ἐκαναν ἔτσι τρεῖς δρόμους. Στὸν τέταρτο ὅμως δρόμο, ὁ Γιαννάκης στάθηκε κατακουρασμένος καὶ κάθησε μέσα στὴ σπηλιὰ.

—Δὲν μπορῶ πειὰ. Φτάνει! εἶπε στὴ Μηλιά.

—Τότε λοιπὸν, δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸ θράδου αὐτὸ πού σοῦ ἔταξα...

—Καλά... Μὴ μοῦ δίνεις τίποτε... Τί νὰ σοῦ κάνω; Δὲν μπορῶ

πειὰ... Τὰ πόδια μου κοπήκανε...

—Πολὺ καλά. Ἐγὼ θ' ἀνεβάσω μόνη μου ὅλα τ' ἄλλα παξιμάδια... Ἀλλὰ μὴ μοῦ ζητήσεις αὐτὸ πού σοῦ ἔταξα, γιατί δὲν θὰ σοῦ τὸ δώσω... Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ὅτι ἔχω θὰ τὸ τρώγω μόνη μου...

—Ναί, μοῦ τὸ λές αὐτὸ σὰν νὰ μὴ σὲ ἤξερα... Ἐσὺ θὰ μοῦ δίνης πάντα τὸ καλύτερο καὶ τὸ περισσότερο μερτικό.

—Καλά, θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό...

Καὶ ἡ Μηλιά κατέθηκε μόνη τῆς κι' ἀπτελείωσε τὴ δουλειὰ τῆς. Καὶ ἀφου τ' ἀσφάλισε ὅλα μέσα στὴ σπηλιὰ, ἀκόμα καὶ τὸ ἄδειο κιβώτιο μέσα στὸ ὁποῖο ἔβαλε τὰ παξιμάδια καὶ τὰ σκέπασε καλά, ἡ γενναία κόρη φρόντισε γιὰ τὸ γεῦμα τους. Θὰ ἔτρωγαν μόνον μύδια, ἀφου ἡ καλαμωτὴ τους εἶχε χαλάσει καὶ δὲν εἶχε πιάσει κανένα ψάρι. Θὰ μποροῦσαν νὰ μαγειρέψουν καὶ κανένα ἀστακό, ἀλλὰ ὁ Γιαννάκης δήλωσε ὅτι τοὺς εἶχε συχαθῆ πειὰ κι' ὅτι ἤθελε τώρα μόνον ψάρια χωρὶς καύκαλο.

—Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὰ ψαρέσης ἐσὺ! τοῦ εἶπε ἡ Μηλιά δυσχερῆστημένη.

Ἐτσι, γιὰ πρώτη φορά τὰ δυὸ ἀδελφία τὰ χάλασαν.

Ὁ Γιαννάκης, μουτρωμένος, πήγε καὶ κάθησε μόνος του στὸν ἐξώστη. Κάτω στὴν αὐλή, ὁ γλᾶρος τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ κωμικὲς κινήσεις καὶ κάθε τόσο στεκότανε καὶ ράμφιζε τὴν ἄμμο.

—Μπᾶ! Τί νὰ θρίσκη ἐκεῖ κάτω καὶ τὸ τρώει μὲ τόση ὄρεξι; ἀναρωτήθηκε ὁ Γιαννάκης.

Καὶ πραγματικά, ὁ γλᾶρος εὔρισκε, ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάτι πού γυάλιζε, τὸ καταβρόχθιζε, κι' ἔτρεχε κατόπιν ἀλλοῦ γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο.

(Ἀκολουθεῖ)

—Τί νάχη ἄρά γε μέσα! σκέφθηκε ἡ Μηλιά.